

Sygn. akt VII U 1429/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: Sędzia S.O. Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant: st. sekretarz sąd. Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy W. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 30 lipca 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala W. K. (1) prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia(...)

Sygn. akt VII U 1429/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 lipca 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił W. K. (1) prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Hucie (...) w L. od dnia 06 lipca 1985 roku do dnia 30 czerwca 1993 roku, ponieważ w świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach nie spełnia wymogów formalnych, brak w nim informacji w jakich okresach wnioskodawca pracował na poszczególnych stanowiskach. (decyzja – k. 123 akt rentowych).

W odwołaniu W. K. (1) podniósł, że domaga się ustalenia mu prawa do emerytury gdyż wykonywał pracę w warunkach szczególnych, w tym dodatkowo w Hucie (...) w zakwestionowanym okresie, kiedy to wykonywał zatrudnienie na stanowisku czadnicowego i topiarza. (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosil o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W. K. (1), urodzony (...), w dniu (...)roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał

za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat okresów składkowych, okresów nieskładkowych oraz okresów uzupełniających – pracy na roli. Organ rentowy uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach 11 lat, 9 miesięcy i 29 dni okresu zatrudnienia ubezpieczonego, związanych z wykonywaniem pracy w charakterze kierowcy ciągnikowego (okoliczności bezsporne).

Do wniosku o emeryturę dołączone zostały świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach w charakterze kierowcy ciągnikowego związane z zatrudnieniem w (...) w W. w okresie od 06.06.1973r. do 31.03.1980r. (k. 93ae) i w (...) w S. od 01.04.1980r. do 04.04.1985r. (k. 95ae)

W aktach rentowych znajdowało się także świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 27.09.1995r. wydane przez L. Huty (...). Z treści dokumentu wynika, że W. K. (1) w okresie od dnia 06 lipca 1985r. do 30 czerwca 1993 roku był zatrudniony w Hucie (...) w W., i we wskazanym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace czadnicowego, topiarza i zestawiacza surowców, wymienionych w wykazie, dziale III, XIII, poz. 85/7, pkt 2/1, wykazu stanowiącego załącznik do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 19 z dnia 06 sierpnia 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (świadectwo – k. 8 a.r.).

W. K. (1) został zatrudniony w Hucie (...) z dniem 06 lipca 1985 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku czadnicowego. Praca czadnicowego była pracą przy piecu. Było kilka kotłów piecowych, zbudowanych ze specjalnej cegły, zwanych gazogeneratorami, które trzeba było zasypać węglem wysokokalorycznym. W piecach tych należało dobrze rozpalić, aby uzyskać gaz, który szedł do wanienn szklarskich i za jego pomocą roztopiano w wannach szkło po uzyskaniu temperatury o wysokości 1320 do 1350 stopni. Piece były obsługiwane przez 2 pracowników zmiany, bezpośrednio przy piecach pracowano w czasie 2 godzin zmiany, piece były zasypywane od góry. Czadnicowy odsuwał z wierzchu dekiel, którym poprzez samozasypywanie wysypywano z wózków węgiel. Jednorazowo zasypywało się ok. 500 kg węgla. Oprócz tego czadnicowy przeczyszczał piece, przebijano je aby przerusztować powstającą szlakę w celu wytworzenia odpowiedniej struktury gazu. Wywożono szlakę na zewnątrz, w dni kiedy nie było w hucie produkcji szkła czadnicowi zajmowali się przeczyszczaniem pieców i kanałów doprowadzających gaz do urządzeń hutniczych. Praca była wykonywana w warunkach szkodliwych, w pyłe, zadymieniu, wysokiej temperaturze. Pracownicy byli wyposażeni w ubrania robocze, chodzili w drewnianych butach, mieli azbestowe rękawice. Przy otwieraniu pieców wydobywał się czad i dym. Praca była bardzo brudna. Wnioskodawca pracował w systemie 3 zmianowym, po 8 godzin. Zatrudnienie w tym charakterze było wykonywane przez okres co najmniej 4 lat.

Dokładnego okresu wykonywania pracy na tym stanowisku: od ..do, nie ma możliwości ustalenia gdyż pracownicze akta osobowe wnioskodawcy nie zachowały się. Tak organ emerytalny jak i Sąd dysponował jedynie świadectwem pracy wnioskodawcy i świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych ze wskazaniem zajmowanych stanowisk, bez wskazania w jakim okresie powierzano wykonywanie tych obowiązków. W toku przekształceń własnościowych jakim ulegała huta, akta pracownicze były sprzedawane i przekazywane kolejnym właścicielom, bez właściwej ochrony i ostatecznie w związku z pożarem siedziby jednego z nich uległy spaleni. Jest to okoliczność znana Sądowi z urzędu z innych spraw rozpoznawanych w tutejszym wydziale. Regułą było, że akt innych wnioskodawców także nie odnaleziono w archiwum (...), do którego przekazano jedynie część akt osobowych.

Kwestię okresu wykonywania przez wnioskodawcy zatrudnienia na stanowisku czadnicowego Sąd ustalił w oparciu o zeznania wnioskodawcy oraz przesłuchanych świadków, którzy jednoznacznie wskazywali, że W. K. (2) przy tzw. gazakach pracował przez kilka lat i że była to jego podstawowa praca, z którą go kojarzyli.

Następnie wnioskodawcy powierzono w ramach zatrudnienia w (...) stanowisko topiarza, zajmował się topieniem szkła. Pracował na terenie dużej, zadaszanej hali, gdzie znajdowały się piece, wobec czego panowała tam temperatura do 80#C. Praca polegała na tym, że przenośnikami zestaw szklarski był transportowany do zasobnika przy wannie szklarskiej, tj. przy piecu. Zestaw ten musiał trafić do pieca na przetopienie. Wnioskodawca uzupełniał masę szklaną w wannach. Do obowiązków wnioskodawcy należało dopilnowanie, aby do wanny wsypana była odpowiednia ilość zestawu szklarskiego oraz żeby utrzymać odpowiednią temperaturę topienia. Dbał także o odpowiednią temperaturę

doprowadzaną do odprężarek, gdzie odprężało się wyroby szklane, wydmuchane przez hutników. Obsługiwał bębny, które kierowały ogień na wanny do topienia szkła. Wnioskodawca obracał bębny powietrzne i gazowe, przez które przepływał gaz wytworzony z węgla, co 30 minut. Temperatura wynosiła ok. 1 500#C. Zestaw wsypywało się ręcznie, a w jego skład wchodziła mieszanka arseniku i tlenku kobaltu, stłuczka, piasek, soda, saletra potasowa, siarczany, selenin baru. Oprócz tego wnioskodawca zajmował się oczyszczaniem smołujących się palników przy odprężarkach. Obijał je młotkiem lub oskrobywał nożem. W czasie pracy skarżący nosił ubranie żaroodporne. Praca odbywała się w ruchu ciągłym, w systemie czterobrygadowym, po 8 godzin dziennie. T. przysługiwało mleko, cukier, a później soki do wody gazowanej. Wnioskodawca na tym stanowisku pracował niemal do końca zatrudnienia. Ok. 3-4 miesiące przed rozwiązaniem stosunku pracy przesunięto wnioskodawcę na stanowisko zasypywacza surowców. Wówczas przygotowywał masę szklaną. Łączył piasek, stłuczkę, sodę, arsenik ręcznie wsypując poszczególne składniki do urządzenia, w którym produkowano zestaw szklarski. Stosunek pracy ubezpieczonego ustął w wyniku rozwiązania umowy o pracę z dniem 30 czerwca 1993 roku.

Dowód: zeznania wnioskodawcy k. 48v-49as w zw. z k. 51vas, zeznania świadków: A. J. k. 49v-50as, C. C. k. 50v as, M. M. k. 51as, świadectwo pracy k. 7ae, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 6ae.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody.

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie: A. J. k. 49v-50as, C. C. k. 50v as, M. M. k. 51as, to osoby obce dla wnioskodawcy, które były zatrudnione razem z nim w tym samym zakładzie pracy. Okresy zatrudnienia wnioskodawcy oraz świadków pokrywają się. A. J. tak jak wnioskodawca pracował na stanowisku czadnicowego. Miał identyczne obowiązki i taki sam zakres zleczanych mu czynności. Pozostali świadkowie pracowali w hucie na stanowisku hutnika – dmuchacza szkła i wyjmowacza wyrobów szklanych. Ich obowiązki wykonywane były w takich miejscach, że mogli oni obserwować pracę wnioskodawcy, ocenić jej charakter i warunki wykonywania. Świadkowie mieli więc możliwość poczynienia niezbędnych spostrzeżeń w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy. Jednocześnie stwierdzili, że wnioskodawca pracując w(...) wykonywał pracę czadnicowego oraz topiarza szkła po kilka lat na tych stanowiskach i szczegółowo opisali zakres jego obowiązków. Zeznania świadków są logiczne i spójne, korelują ze sobą i z zeznaniami skarżącego, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne.

Powyższa ocena dotyczy również zeznań samego wnioskodawcy W. K. (1), skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Skarżący wystarczająco dokładnie opisał wykonywane przez siebie czynności. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego zeznań, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony również w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych wnioskodawcy. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania W. K. (1) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz treść odwołania należy możliwość zakwalifikowania okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Hucie (...) od dnia 06 lipca 1985 roku do dnia 30 czerwca 1993 roku, w wymiarze 7 lat, 11 miesięcy i 26 dni, jako pracy w szczególnych warunkach, celem ustalenia, w związku z nieuznaniem przez organ rentowy tego okresu zatrudnienia ubezpieczonego jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, czy legitymuje się on 15 – letnim okresem tak kwalifikowanej pracy.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych po dniu 30

września 1953 co najmniej 67 lat. Ubezpieczony nie ukończył wyżej wymienionego wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl przepisu art. 46 w związku z przepisem art. 32 powołanej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W. K. (1) do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego – 60 lat.

Jednakże zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 i 2 powołanej ustawy, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych

i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury W. K. (1) musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnić:
 - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia również warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy podkreślić, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia emerytalnego przedłożył na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach w okresie objętym sporem dokument wymagany przez prawo, tj. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wobec którego organ rentowy podniósł zarzut natury formalnej, wskazując, że w świadectwie tym nie określono czasookresów wskazanych w tym świadectwie rodzajów wykonywanych prac ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Ponadto wskazano, że wskazano nieaktualną w dacie wydania świadectwa podstawę prawną załącznika do zarządzenia nr 19 MPCHiL z dnia 06.08.1983 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane okoliczności nie dyskwalifikują możliwości ubezpieczonego ubiegania się o świadczenie emerytalne. Należy mieć bowiem na uwadze, że wadliwe sporządzenie wymaganego przez prawo dokumentu, co w rozpoznawanej sprawie miało miejsce, nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji w sytuacji wadliwości jej sporządzenia, byłoby dla ubezpieczonego nazbyt krzywdzące.

Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS, jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że

ubezpieczony wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Hucie (...) od dnia 06 lipca 1985 roku do dnia 30 czerwca 1993 roku, w wymiarze 7 lat, 11 miesięcy i 26 dni.

Przede wszystkim należy wskazać, że wykonywanie w hucie szkła pracy tak na stanowisku czadnicowego przy obsłudze pieców produkujących gaz, jak i wykonywanie pracy na stanowisku topiarza i zestawiacza surowców jest wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych i bez znaczenia jest w jakich okresach wnioskodawca wykonywał te rodzaje zatrudnienia na poszczególnych stanowiskach. Bezsporne w sprawie było, że wnioskodawca pracował na wymienionych stanowiskach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Praca przy obsłudze gazogeneratorów a więc pieców służących do produkcji z węgla gazu do opalania wanien szklanych została określona w wykazie A, dziale III - prace różne w hutnictwie, pkt 85 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W załączniku do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz.Urz.MPCHiL z 1987 roku, nr 4) w wykazie A, dziale III w części dotyczącej prac różnych w hutnictwie w poz. 85 nazwanej obsługa gazogeneratorów pod pkt 2 wskazano stanowisko czadnicowego, które wykonywał wnioskodawca przez okres co najmniej 4 lat od momentu zatrudnienia 06.07.1985r. co lipca 1989r.

Natomiast pracą wykonywana na stanowisku topiarza szkła i zestawiacza surowców wykonywana przez wnioskodawcę do końca zatrudnienia w (...), tj. do 30.06.1993r. została określona w wykazie A, dziale XIV – prace różne, poz. 20 – prace przy produkcji drobnych wyrobów ze szkła rozporządzenia RM z 1983r. Odpowiednio w cytowanym wyżej załączniku praca topiarza szkła i zestawiacza surowców zawarta została w wykazie A, dziale XIV – prace różne, poz. 20 - prace przy produkcji drobnych wyrobów ze szkła, pkt1 i 2.

Jak zatem wynika z analizy tych regulacji, obojętne jest z punktu widzenia uprawnień związanych z emeryturą we wcześniejszym wieku w jakich okresach wnioskodawca wykonywał w (...) pracę na ocenianych stanowiskach gdyż stanowiska te są zaliczone do stanowisk pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracował jako czadnicowy, topiarz szkła i zestawiacz surowców.

Jak wynika z poczynionych ustaleń W. K. (1) legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył(...) lat życia, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagany co najmniej 15 – letni okres, tj. przez ustalony dodatkowo w niniejszym postępowaniu wymiar 7 lat, 11 miesięcy i 26 dni. W sumie wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych niemal przez okres 20 lat. Tym samym ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...) roku, tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę, stosownie do art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.